

НИВА

Виждъ — гонятъ се буйно талазитѣ,
пияни се люшкатъ, свистятъ,
а слънце ги пали съ лъчитѣ си,
виждъ — златнитѣ ниви горятъ!...

Чуй шепота буенъ на нивитѣ,
какъ тихо, но властно звъни,
стихийно подема душата ти
съ своитѣ буйни вълни!...

Тѣ носятъ я вредъ изъ просторитѣ
и люшкатъ я волно въ захласъ;
сърдцето ще прѣсне гърдитѣ ти —
ще литне къмъ златния класъ!...

Погледай, погледай ти нивитѣ —
виждъ черния трудъ награденъ,
и нека въ сърдцето измѣчено
да бие възторга свещенъ!...

ГЕОРГИ КОСТОВЪ

РИКШЪ

Китайски мотивъ

Отмѣстете се хора,
Сторете ми пжтъ — ще ви сгазя!
Азъ съмъ Рикшъ босокракъ и сега,
безъ въздишки и стонъ,
запѣхтѣнъ като конь
мандарина Да-Це
за два цента въ двуколка разхождамъ.
Отмѣстете се хора!

Щомъ нощта се простре надъ градътъ,
господарскитѣ гейши следъ плавнитѣ танци заспятъ
и смѣхътъ въ пѣстроцвѣтнитѣ лодки утихне,
ще си купя азъ шепа оризъ и ще ямъ,
и дълбоко ще спя подъ звездитѣ,
уморенъ, безприютенъ и самъ.

Отмѣстете се хора,
сторете ми пжтъ — ще ви сгазя!
Мандарина Да-Це е богатъ,
има скжпъ порцелановъ палатъ
и слуги, и гори отъ бамбукъ,
и плантации памукъ,
и дванайсетъ красиви жени,
обградени съ високи стени.
Мандарина Да-Це има всичко,
но нѣма сърдце.

СВѢТОСЛАВЪ ВИХРОВЪ

ЦИГАНИ

Репортажъ

ВАСИЛЪ ВОДЕНИЧАРСКИ

Кжщитѣ имъ сж малки, сламени, разхвърляни като съ прашка върху «Маймунъ баиръ». Отъ този баиръ се вижда цѣлото село и «Вранчовата чука» и сребреещата се рѣка подъ нея. Когато лѣтната вечеръ разпери тъмни крила надъ полето, селото и опасващитѣ го ридове, възъ «Маймунъ баиръ» по изровения отъ пороищата пжтъ запълзватъ малки, смачкани хора, съ лъскаво черни лица и люлѣещи се като прекършени клони ржце.

Цигани.

Нѣматъ земя, нито добитѣтъ. Отъ слънце до слънце напрѣгатъ сили, получаватъ двадесетъ, двадесетъ и петъ лева, разбити отъ умора се прибиратъ подъ низкитѣ сламени покриви. Заблещукватъ прозорчетата, обаждатъ се парцаливитѣ, шоколадови циганчета, баирѣтъ оживява.

Въ крайната землянка, първата отъ къмъ полето, живѣе Али Мехмедовъ и старата му майка Кина. Младъ, здравъ е Али, всичко му иде отръжки, търсятъ го, той никому не отказва. Болкитѣ си циганитѣ нему разказватъ, съвети отъ него търсятъ, споровѣтъ имъ той разрешава.

Али е цигански «кметъ».

Като дете той дружеше съ най-палавитѣ българчета. Гарванови гнѣзда ли ще развалятъ, ябълки ли ще крадатъ, съ горнокрайци ли ще се биятъ — Али и Владко на Стоя Вдовицата сж винаги първи. Али и Владко бѣха най-силнитѣ ученици въ класа. Порастнаха.

Владко се загуби, скита се година, две нѣжде и се върна. Върна се промѣненъ, приказва-

ше нѣща, които Али отначало не разбираше. Нима Владко, неговиятъ най-добъръ другаръ, лъже. Не! Владко не може да лъже. Али трѣбва да си поблъска главата, да разбере. Срича, поти се Али, разбра една проста истина: «защо землянкитѣ сж сламени и защо «Маймунъ баиръ» е циганско свѣрталище».

И стана Али «кметъ» на циганитѣ.

Вечеръ следъ работа, предъ землянката на Кина, подъ старата вишна, се събиратъ обитателитѣ на «Маймунъ баиръ». Стариятъ Усо сѣда на среща по турски.

— Али, сине, разкажи ни приказка!

— Коя, да ви разкажа дѣдо?

— Разкажи за далечната страна, за циганитѣ разкажи Али!

Върху сухото, черно лице на младия циганинъ пробѣгва свѣтла усмивка, въ спокойния погледъ заблещува тиха радостъ. Али разказва за циганитѣ, азбуката, театритѣ, пѣснитѣ...

— Пѣсни, е-ехъ... — въздѣхва Ютко, връстникъ, близъкъ приятелъ на Али. — Много обичамъ пѣснитѣ.

— Обичашъ ги ти, Ютко, и пѣешъ ги, ама все тѣжни сж твоитѣ, плачливи.

— Какво да права? Не мога да пѣя други.

— Можешъ. Пѣй за другото, за доброто.

— Е-ехъ!... — Отново въздѣхва Ютко и съ тихъ гласъ повтаря своята стара молба — Али, послушай ме, като волъ ще работя, ще спечелимъ пари за пжтъ, но да отидемъ.

Следва на стр. 4)